

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۶ فبروری ۲۰۲۰

حکومت "وحدت ملی"، خاینتر از مزدوران روس!

۱

چهارشنبه- ۱۶ دلو ۱۳۹۸ - کابل: این که تمام آنهایی که در کابینه دولت دست نشانده عضویت دارند، در عمل خاین و وطنفروش اند زیرا نفس شرکت آنها در کابینه دولت دست نشانده به مثابه تأیید تجاوز و اشغال افغانستان است، نباید بدان معنا تعبیر گردد که بین خاینان و وطنفروشان در سایر خصوصیات هیچ تفاوتی وجود ندارد و همه در مساوات کامل با یک دیگر، خاین، وطنفروش و بی وجدان می باشند. بلکه در بین آنها هستند کسانی که در بی وجدانی و وطنفروشی سرآمد و سرمشق سایر اعضاء می باشند. یکی از این وطنفروشان و خاینان بی وجدان "سید حسین عالمی بلخی" وزیر به اصطلاح "وزارت مهاجرین و عودت کنندگان" می باشد. در یادداشت امروز توجه شما را به ریاکاری این نوکر "غنی احمدزی" جلب می نمایم:

۱- این را می دانیم که از نخستین روز های به قدرت رسیدن باند های خلق و پرچم و آغاز کشتار مردم بی پناه افغانستان، سیلی از مردم جهت حفظ جان آواره کوه ها و دشت ها گردیده با هزاران زحمت خود را به کشور های همسایه رساندند. این سیل مردم به صورت عمده همه آوارگان و پناهجویانی بودند که جهت نجات جان خود، زن و فرزند شان آورده شده بودند.

۲- در همان زمان با استناد به گفته یک تن از متصدیان پورتال آقای "موسوی"، بزرگترین ظلم در حق سیل آوارگان افغانستان از جانب داعیان اسلام سیاسی، کشور های همسایه و ارتجاع منطقه و کشور های امپریالیستی صورت گرفت. این ظلم استفاده نابجا از کلمه "مهاجر" به جای "آواره و پناهجو" بود.

۳- این را می دانیم که بارمعنایی "آواره و پناهجو" بر اساس حقوق بین المللی و کانونسیون های شناخته شده آن زمین تا آسمان با "مهاجر" تفاوت دارد. مهاجرت می تواند به میل و رغبت و به امید اعمار زندگانی بهتر برای خود و خانواده صورت گیرد، در حالی که در پس کلمه آواره و پناهجو اجباری نهفته است که انسان آواره صرف به منظور نجات جان خود بدان دست می زند.

۴- این اجحاف که در ظاهر امر به اساس استفاده ابزاری اسلام سیاسی از کلمه هجرت صورت گرفت، باعث گردیده است که از آن روز تا اکنون در هیچ کجای جهان آوارگان و پناهجویان افغان را کسی به نام "پناهجو و یا آواره" یاد نکند، بلکه در همه جای آنها را "مهاجر" بدانند. یعنی در حالی که بعد از ۵۳ سال آوارگان فلسطینی را جهان به نام

پناهجو و یا آواره می شناسد و به همین سان آوارگان عراق و سوریه را آواره خطاب می نمایند، مگر وقتی در مورد افغانها می رسد، در همه جای ما را مهاجر خطاب می نمایند.

این تفاوت یعنی هر زمانی که پای اخراج چند تن از کشور مطرح می گردد، اولین کسانی که در لست اخراج قرار می گیرند، فرزندان این مرزوبوم می باشد.

۵- از آن جایی که هیچ کشوری در سطح جهان بر مبنای موجودیت قواعد و فیصله های بین المللی اجازه و حق ندارد تا یک آواره و پناهجو را از کشور خود بدون موافقه کشور متبوعش اخراج نماید، کشور های امپریالیستی که در فن فریب عناصر "خودفریب" مهارت غیر قابل وصفی دارند، همیشه تلاش نموده اند تا اولاً در ارزیابی های شان مقابل افغانها، با معرفی آنها به مثابه مهاجر، در گام اول حقوق پناهجویی آنها را در لا به لای کلمات حقوقی از بین برده و آنها را در مسیر اخراج قرار دهند.

بعد از طی مرحله اول، نوبت می رسد به مرحله دوم یعنی امضای یک توافق با دولت مورد نظر، تا بپذیرند که در کشور خودشان امنیت حیاتی مهاجر را تضمین خواهند نمود.

۶- در تاریخ بیش از ۴ دهه اخیر که بدون استثناء تمام حکمداران و اعضای کابینه ها، همه وطنفروش و خابین به کشور بوده اند، هیچ یک از آنها حاضر نشد با کشور های امپریالیستی غرب در ازای مقداری پول حیات و سرنوشت صد ها هزار هموطن ما را به بازی گرفته با آنها توافقاتی را امضاء نمایند که بر مبنای آن، کشور های امپریالیستی، اجازه بیابند تا از دست پناهجویان افغان گرفته آنها را به کشتارگاه افغانستان بفرستند.

این خیانت در حق هزاران پناهجوی افغان، محصول کار همین "سیدحسین عالمی بلخی" و حکومت خیانت ملی تحت زعامت مشترک "غنی احمدزی" و "عبدالله عبدالمود" می باشد.

ادامه دارد.